

at virke med, giv Børnehjemmene, som det ogsaa er sagt i en anden Forbindelse, Krybben fuld, og naar den er fuld, saa lad os reformere. Men lad os fremfor alt ikke sige, som det er sagt om „Godhavn“, da Forholdene der bleve undersøgte: Der er en Del uheldige Forhold, fordi de der ere saa fattige, at de ikke kunne give Børnene den Forplejning, de skulde have. Vi kunne simpelt hen ikke være bekendt, at saadant noget virkelig forekommer. Hvad maa vi sige om Ansættelsen af en Mand, vi lønne for at føre Tilsynet med disse Hjem, naar han under disse Forhold ikke kommer til Rigsdagen og kræver: Kom med mange flere Penge til mig! Hvis han var kommen med dette Krav — han, som der nu er Tale om at give fast Ansættelse i en anden Stilling end den, han har haft tidligere — og havde banket paa Rigsdagens Dør og havde sagt: Jeg skal have Penge, jeg skal have Penge, jeg skal have Penge! vilde jeg have sagt, at om han ikke havde gjort andet, burde vi tage ham. Men i det Sted er det ikke ham, der er kommen med Kravet om yderligere Tilskud, det er kommet udefra.

Derfor vil jeg sige om selve det foreliggende Lovforslag, som vi ikke have talt meget om: Naar vi endelig vedtage det, lad os saa tage under Overvejelse, om det er den rette Mand paa den rette Plads. Har han i det hele taget passet paa lige overfor denne vanskelige og betydningsfulde Opgave? Jeg kender ikke Manden og har ikke personlig det allerringeste imod ham, men jeg tror, det kan blive skæbnesvangert, hvis man ansætter en Mand paa denne Plads, som ikke er Opgaven voksen. Jeg vil da sige endnu en Gang til Reformpartiets ærede Ordfører og til Regeringspartiet: Tag nu fat og lad os faa nogle klækkelige Bevillinger. Vis nu, at det er mere end Ord; naar det bliver sagt, at nu ville vi alle gøre, hvad der staar i vor Magt, for at skabe de bedst mulige Betingelser for disse Børn.

I Fjor, da vi havde Forslaget om uægte Børn til Behandling her, og der fra Socialdemokratiets Side — for at hindre disse Børn fra smaa af uden Hjem fra at falde — kom Forslag om at bygge Optagelseshjem for dem, sagde man fra Reformpartiets Side uden Protest fra det ærede Medlem: Det vil koste for meget, og saa stemte man disse Ændringer ud. Saaledes var Stillingen endnu i Fjor. Man var bange for, at Kommunerne og Staten skulde faa for store Udgifter. Og saa modsatte man sig forskellige Forslag, der

kom, om at forebygge Sygdommen, saa man kunde blive fri for Anstalterne. Det er i det hele min Tanke om denne Sag, at skulle vi komme bort fra de nuværende uheldige Forhold, maa vi faa smaa Børnehjem, jeg mener gode, private Hjem, hvor enkelte Børn kunne anbringes. Det vil være udmærket, hvis vi kunne faa smaa Børnehjem med en halv Snæs Børn, der opdrages til at føle sig som i et virkeligt Hjem og have Forstaaelsen af, at de leve i et Hjem med en Fader og Moder, der kan holde Øje med hver enkelt af dem. Man maa lønne Forstanderstillingerne — som det er blevet sagt af en af Talerne i Dag — saaledes, at de blive attraaværdige, saa tror jeg, at man vil finde dertil egnede Mænd og Kvinder, og saa vil man komme ind i bedre Forhold, hvor Børnene ikke opdrages som Nummere i en Anstalt, men som Medlemmer i et Hjem. Hvis vi kunne faa skaffet de fornødne Midler dertil, hvis Reformpartiet, Højre og de forskellige Partier i Tinget vilde gaa med dertil, vilde det være godt. Saa kunde vi lægge al vor Kraft ind paa at søge at skaffe de forkrøblede Planter, vi nu have, saa meget Sollys som muligt, saa god Jordbund at trives og vokse i som muligt. Hvis de Herrer ville arbejde for det, antager jeg, jeg tør love, at saa vil den Arm standse, som har trukket i Stormklokken. Det sker ikke, før vi ere naaede til meget bedre Forhold end dem, vi have i Øjeblikket.

Justitsministeren (Alberti): Jeg gaar efter de Udtalelser, der ere faldne fra flere Sider ud fra, at det foreliggende Lovforslag vil blive henvist til et Udvalg, og jeg er ganske enig i de Udtalelser, der ere faldne fra forskellig Side om, at dette Udvalg bør tage sig paa nøjagtigt at undersøge Børnesagens Stilling. Ganske vist er jo Forholdet det, at det ikke er ret længe siden, Rigsdagen indgaaende beskæftigede sig med denne Sag, da den vedtog Børneloven, men paa den anden Side maa det jo erkendes, at denne Sag er saa overordentlig vigtig, at den i sig selv har Krav paa — selv om Børneloven er ny, selv om der kun er gaaet ganske kort Tid, siden den traadte i Kraft —, at det undersøges, om der muligvis den Gang, da Børneloven blev forhandlet og vedtaget, er begaaet Fejl, om der muligvis er noget i Børneloven, der bør rettes. Ligeledes er Sagen saa vigtig, at den i sig selv har Krav paa, at det ved en Lejlighed som denne undersøges, om det muligen kunde